

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. C.

przy uczestnictwie D. D., R. D., D. K., T. K., A. K., L. K., W. K., Z. K., P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. Z. w S., P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. Oddziału Gospodarowania Nieruchomościami w W., B. D., A. G., J. G. i K. L. o ustanowienie służebności przejazdu i przechodu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania D. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt V Ca 184/15,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. orzeka, że uczestnicy ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Uczestniczka D. K. oparła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 maja 2015 r. na podstawie naruszenia prawa materialnego „poprzez błędną wykładnię art. 145 § 3 k.c., polegającą na wadliwym przyjęciu, iż użyta tam klauzula interesu społeczno - gospodarczego (...) obejmuje tylko interes ogółu społeczeństwa, z pominięciem interesów jednostkowych właścicieli sąsiadujących nieruchomości, których dotyczy służebność przejazdu i przechodu”. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca uzasadniła

potrzebą wykładni tego przepisu, który „pomimo użytej w nim klauzuli generalnej budzi poważne wątpliwości w zakresie jego interpretacji i stosowania w sytuacji konkurencji interesu ogółu społeczeństwa z interesem jednostkowym przy przeprowadzaniu drogi koniecznej”. Powstaje pytanie „czy obie te grupy są równorzędne i przy przeprowadzaniu drogi koniecznej podlegają ważeniu z punktu widzenia całokształtu okoliczności danej sprawy, czy też interes publiczny jest zawsze uprzywilejowany w kolizji z interesem jednostkowym oraz jakimi regułami należy kierować się, aby rozstrzygnąć taką sytuację? Przepis art. 145 § 3 k.c. budzi również poważne wątpliwości w sytuacji próby bliższego określenia zakresu pojęciowego interesu społeczno - gospodarczego. (...) Kwestią wymagającą wykładni jest zwłaszcza dopuszczalność utożsamiania pojęcia interesu społeczno-gospodarczego wyłącznie z interesem ogółu społeczeństwa.”

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania P. S.A. w W. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca, powołując się na potrzebę dokonania wykładni przepisu art. 145 § 3 k.c., a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie przedstawiła wymaganych argumentów prawnych, przekonujących, że przepis ten rzeczywiście budzi poważne wątpliwości, które nie zostały dotychczas wyjaśnione w orzecznictwie. Postawione w skardze pytania nie świadczą o tym, że we wskazanym przez skarżącą zakresie zachodzą trudności z interpretacją przepisu,

i to o poważnym charakterze, wymagającym kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. W orzecznictwie tego Sądu nie brak wskazówek, jak należy rozumieć ogólne pojęcie interesu społeczno - gospodarczego, chociaż ostatecznie w każdym przypadku decydują okoliczności faktyczne.

W sprawie nie chodzi o wykładnię powołanego przepisu, a jedynie o jego zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym. Przedstawione w formie pytań „wątpliwości” pokrywają się z zarzutami skargi, a odpowiedź na nie wymagałaby niedopuszczalnej na tym etapie postępowania oceny ich zasadności.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 i art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.